

بهترین فیلم‌های سال ۲۰۲۰ به روایت نشریه وراثتی

فیلم‌های پیروز میدان جنگ ویدیوی خانگی

سیدحسام فروزان
مترجم

سینمای جهان

«شرایط عادی» را دارند، استودیوهای تازه‌نفسی مثل نتفلیکس و آمازون هم اعتبار یافتند و به آرزوهای هنری شان رسیدند. غول‌های فناوری که با پخش چند تا از قوی‌ترین فیلم‌های سال پیشقدم شدند و تعهدشان را به سینمای ارزشمند نشان دادند. بنابراین خائشان راحت باشد چرا که خیلی از دستاوردهای سینمایی بی‌ظنیر سال حالا آماده نمایش هستند. از میان تمام این آثار، چند فیلم شاخص را انتخاب کرده‌ایم، فارغ از نحوه اکران عمومی آنها و با در نظر گرفتن اینکه صدها فیلم در صف نمایش هستند.

۵انتخاب برتر پیتتر دی-بروک، منتقد ارشد فیلم برای وراثتی شامل فیلم‌های «یک خورشید»، «سن فرانسیس»، «روح»، «خودش» و «آوارگان» است.

خورشید

آنچه اتفاق افتاد به نوعی کنایه‌ای بود به وضعیت سینما در سال ۲۰۲۰، چرا که بهترین فیلم سال، پرنده شش جایزه اسب طلایی در خود تاپیوان، باید از طریق نتفلیکس نمایش داده شود؛ همان مجموعه رسانه‌ای که بیش از همه از جای خالی استودیوها در دوران پاندمی منفعت برد. خبر خوب: حضور نتفلیکس به معنی آن است که میلیون‌ها مشترک آن در سراسر جهان این شانس را دارند تجربه تماشای این حماسه رستگاری را تجربه کنند. فیلمی که با صحنه‌ای تکان‌دهنده شروع می‌شود (وقتی که دست بریده‌شده مردی داخل دیگ آب جوش انداخته می‌شود) و شگفتی‌های فیلم همین‌طور ادامه می‌یابد، همچنان که کاراکترهایی را می‌بینیم که در نگاه اول فکر می‌کنیم درکشان کرده‌ایم اما کم‌کم نشان می‌دهند که چه قابلیت‌هایی دارند. چونگ مونگ هونگ نویسنده و کارگردان این درام خانوادگی که حال و هوای «پدرخوانده» را دارد، روی رابطه بین پسرری گیج و پدرش تمرکز می‌کند. شرم و ناامیدی پدر رستگاری پسر را به خطر

حتی خوشفکرترین فیلمنامه‌نویسان هم نمی‌توانستند تصور کنند سال ۲۰۲۰ چنین بر سینما بگذرد و حتی اگر تصویری کردند، چه کسی باور می‌کرد؟ بحران در سلامت جهانی، سبک زندگی و روال روزمره کار و تفریح را در سراسر جهان بازتعریف و مردم را خانه نشین کرد. معنی این اتفاق این بود که دیگر خبری از فیلم دیدن نیست (دست‌کم سینما رفتن دیگر برای خیلی از مردم امکان نداشت) اگرچه بسیاری از ما سینما را به شیوه‌های تازه تجربه کردیم تا از عصبیت‌های دوران خانه‌نشینی دور شویم.

کمپانی‌های بزرگ فیلمسازی با تعویق اکران عمومی برگ برنده‌هایشان به این وضعیت واکنش نشان دادند با به سمت پلتفرم‌های نمایش آنلاین روی آوردن. گزارش‌ها نشان می‌دهد همچنان احتمال نابودی این صنعت ضعیف است؛ هالیوود پیش از این از جنگ‌های جهانی و چالش ویدئوی خانگی جان سالم به در برده است. آکادمی اسکار برای مقابله با این چالش جدید، قوانین سهل‌تری وضع و فصل جایز را تمدید کرد.

اما سال ۲۰۲۰ چندان هم عاری از شگفتی‌های سینمایی نیست. خبر خوب اینکه، در فاصله‌ای که موج دوم خانه‌نشینی شروع شده است، فیلم‌های معرکه فراوانی هم در دسترس شما قرار گرفته است. هرچقدر این پاندمی استودیوهای فیلمسازی و جشنواره‌های سینمایی را فلج کرد، در عوض موقعی اتفاق افتاد که استودیوها صاحب پلتفرم‌های پخش آنلاین مانند اپ‌بی و مکس و دیزنی پلاس شده بودند و همین مسأله به آنها کمک کرد فیلم‌هایی همچون «زن شگفت‌انگیز ۱۹۸۴» و «مولان» را مستقیماً به دست تماشاگران برسانند. سینماها دوباره باز خواهند شد. همان قدری که مردم آرزوی بازگشت به

معرفی مجموعه شعر فرانو آدمک‌ها

هنوز زمستان شاعران سر نیامده است!

اکبر اکسیر
شاعر و مترجم‌پرداز

تجربه

نزدیک به بیست سال از عمر شعر فرانو می‌گذرد و در این مدت کم، شعر فرانو راهیان لایقی در سراسر ایران بزرگ به عرصه شعر امروز معرفی کرده است که هر کدام از آنها شاعر محبوبی برای دوستان‌شان شعر طنز و اجتماعی فرانو بوده است. حمیدرضا اقبال‌دوست در صومعه سرا یکی از این شاعران موفق است که هر روز بهتر از دیروز پیش می‌رود. اخیراً از پسردایی گرانقدرشان مجموعه شعر فرانویی «آدمک‌ها» به دستم رسیده است که در حد خود حرفی برای گفتن دارد. فرهاد خالدي نیک متولد ۱۳۶۱ با نقد فیلم مشغول است و در لایه‌ای فعالیت روزانه‌اش، شعر فرانو می‌سراید یا بهتر آن است گفته باشم کلمات فرانو می‌سازد. نوع شعر، آدم را به یاد وزن و قافیه

و شعر نومی اندازد و چه بهتر «کلمات» گفته باشیم. نوع مهندسی کلمات در فرانو از یک جرقه شروع می‌شود و پس از چیدمانی هوشمندانه به یک سوزۀ اجتماعی پکر ختم می‌شود. فرانو شعر ساده کوتاه عینی با فینالی غیرمترقبه است. شیوه فاغلبگیری در این نوع شعر که با طنز همراه است، مخاطب را درگیر خود می‌سازد. فرهاد خالدي نیک، نیک می‌داند که فرانو با شعر آسان و باری به هر جهت سرگردان میان چند جمله خبری فرق دارد. هر کلمه، آگاهانه کار گذاشته شده و شاعر درواری کلمات ساده روزمره، در حال گسترش سوزهای انسانی است. با شعر فرق دارد و با ضمیر دوم شخص مفرد اصلا کاری ندارد. به محیط زیست، انسان معاصر و معضلات اجتماعی می‌پردازد و باریان طنز به مفهوم مطلق، نه لودگی و هزل و هجو، جدی‌ترین پیام خود را ابلاغ می‌کند. مجموعه شعر آدمک‌ها در ۸۳ صفحه با ۷۵ قطعه شعر کوتاه، گزارش واقعی از زندگی امروز است که آگاهانه و دردمنده‌انه نوشته شده است. در خوانش اول مشت‌ی گزارش و درد دل ساده انگارانه است اما در واقع این طور نیست، از مرز شعر آسان گذشته و قابل ترجمه شده است. شاعر با کلمات به توافق رسیده که برای هر سوزهای آنچه را لازم بوده، آورده است. از ابهام و تعقید و پیچیدگی‌های تصنعی خبری نیست.

شعر مقصر: نه من مقصرم نه تو/نه حتی/ او مقصر آنهایی هستند که به ما یاد دادند/ دنبال مقصر بگردیم!

شعر غم نان: کلاس و درس و مشق/ بهانه‌ای بیش نبود/ معلم، بیش از آن که حواسش به اینها باشد/ لگزش در پی نیسان اش/ در پشت پنجره بود!

شعر آدمک‌ها: خنای حاجی فیروز/ دیگر رنگی ندارد/ وقتی خیابان‌ها/ پر از آدمک‌هایی شده است/ که نزده، برایت می‌رقصد!

شعر گلدن گلوب (برای اصغر فرهادی): جایزه را که گرفت/ از مردمش گفت مردمی صلح دوست/ مردمی که صلاح نبود/ از

اوبدانند/ خبرش در سیما در زنگ زد/ تا پرنده صلح/ هاج و واج بماند/ بوی عید: بوی عیدی/ بوی توپ/ بوی کاغذ رنگی.../ اسل‌ها گذشته است و تاهنوز/ نه! همین ترانه است که! بوی عید می‌دهد/ انگار سال‌ها است/ زمستان شاعران، سر نیامده است!

فرهاد خالدي نیک ادعایی در شعر و شاعری ندارد. همین که او به زبان ساده مستقلی رسیده و شعرهایی، شاعر دیگری را به یاد نمی‌اندازد، قابل توجه است. خالدي نیک از شاعران فرانو باید تلاش مستمر را بیاموزد. از تجربه آنها به شگردهای جدیدی برسد و از تقلید و تکرار سوزهای شاعران فرانویی پرهیز کند تا به استقلال زبانی برسد. در مجموعه دوم ما با شاعری خوشفکر و تیزبین رویه رو خواهیم شد چرا که اصل و بنیاد شعر فرانو، بر خوب نگریستن و خوب دیدن چیزهایی است که دیگران از کنارشان رد شده‌اند.

می‌اندازد. چشم‌اندازی بدیع و نوآورانه، با اجرایی دقیق و ظریف که سال‌ها در خاطرم‌ان خواهد ماند.

سن فرانسیس

درست پیش از آنکه سینماهای امریکا در ماه مارس بسته شوند، چندین فیلم مستقل و قوی که توسط زنان کارگردانی شده بود به محافل هنری راه پیدا کرده بود – «اولین گاو» و «هرگز بندرت گاهی همیشه» هم جزو شان بود. کارگردان «سن فرانسیس» البته زن نیست، اما کم‌دی صاف و ساده فیلم ذره ذره به‌دست فیلمنامه‌نویس که اش کلی آسالیوان خلق شده است؛ فیلمنامه‌نویسی که شخصیتی شبیه فیلم کم‌دی رمانتیک Trainwerck خلق می‌کند، زن ۳۴ ساله شکست‌خوردۀ‌ای که در تقلاست تا زندگی اش را سروسامانی بدهد. فیلمنامه آسالیوان سوزۀ‌هایی که در فیلم استودیویی «هرگز بندرت گاهی...» مطرح شده بود را هم نادیده نمی‌گیرد: سقط جنین، افسردگی پس از زایمان و دیگر مسائل که مربوط به زنان است. اگر جایز اسکار دست من بود، جایزه بهترین نقش مکمل را به شارین آلواز می‌دادم، به افتخار نقش آفرینی بی‌ظنیرش در این نقش خاص.

در نگاه اول، سخت است که «روح» پیکسار را با انیمیشن تأمل برانگیز این استودیو در سال ۲۰۱۵ یعنی «Inside Out» مقایسه کنیم. هر دو فیلم راهکارهایی تحول

آفرین برای فکر کردن به ایده‌های بزرگ ارائه می‌دهند؛ احساسات در Inside out و شخصیت (یا هدف) در «روح». و هر دو از تراوشات ذهن خلاق پیت داکتر هستند. برای من این آثار مثل معجزه‌ای هستند: درخشان، با استعاره‌های کارتونی ساده و الهام بخش برای مفاهیم محضی که قرن‌ها دانشمندان و روان‌شناسان را گرفتار کرده بود.

خودش

درام فیلم روی بدیختی و مواجهه با آن بنا می‌شود – بن مایه‌های هر داستان خوبی– اما فیلم در عین حال حرف‌هایی برای گفتن دارد راجع به شفقت‌های انسانی ساده افرادی که مراب یکدیگر هستند، حتی اگر غریبه باشند. «خودش» فیلمی است مملو از عناصر انسانی: یک درام خانوادگی درخشان که مادری ایرلندی را نشان می‌دهد که توانایی ترک شوهرش را پیدا می‌کند. با درک اینکه نظام مردسالاری به جای

کالری هنرهای معاصر کیش برگزار شود.

هادی مظفری مدیرکل هنرهای تجسمی نیز از چاپ کتابی خبر داده است که مجموعه آثاری محدود از ارادت مردمی در قالب عکس نسبت به سردار سلیمانی منتشر خواهد شد.

مظفری هدف از برگزاری این نمایشگاه را پرداختن به مقام والای شهید از مدیوم هنری دانست؛ «این شهید بزرگوار مدافع زندگی انسان‌ها بود و به همین دلیل قهرمان تلقی می‌شود و پرداختن به قهرمان‌ها وظیفه ما است. امروز شهید سلیمانی را خیلی از مردم جهان می‌شناسند و از او باید به‌عنوان شخصی که توانست در برابر داعش بایستد، در قالب‌های مختلف هنری یاد کنیم.»

امسال اولین سالگرد شهادت این سردار بزرگوار است با این حال قرار نیست که از کیفیت نمایشگاه کم گذشته

برگزاری نمایشگاه

مکتب سلیمانی

همزمان با سالگرد شهادت سردار شهید حاج قاسم سلیمانی نمایشگاه عکس «مکتب سلیمانی» به دبیری سید عباس میرهاشمی روز ۱۳ دی ماه در گالری هنرهای معاصر کیش افتتاح خواهد شد.

قرار است این نمایشگاه به‌صورت فیزیکی و مجازی در

در سالمرگ مهین اسکویی زنی که تئاتر ایران را مدیون خود کرد

به احترام شارح استانیسلاوسکی

محسن بوالحسنی
خبرنگار

زمستان، از همان اول دی‌ماه تصویر زنی را به ذهن اهل شعر و فرهنگ و هنر تداعی می‌کند که با این فصل آمد و در همین فصل هم رفت. زنی که شاید نه به اندازه کافی در روزگار خود، بلکه در روزگارمان بعد از خود آن چنان قدر دید که تنها حیفی‌اش ماند به اینکه به قول اخوان، آن پریشادخت شعر آدم‌یزادی یعنی فروغ فرخزاد، نماند و ندید این همه ارج و قرب را. با این‌همه در همان دوران، اوج درخشش زنی دیگر هم بود که در عرصه‌ای دیگر، یعنی نمایش (که اتفاقاً فروغ هم با آن بیگانه نبود و تجربه‌هایی در آن داشت) خوش می‌درخشید: «مهین اسکویی.»

این زن تأثیرگذار در تئاتر مدرن ایران ۱۳۰۹ اسفند در تهران به دنیا آمد در مقابل اسمش باید نوشت که او کارگردان، مدرس تئاتر، مترجم آثار نمایشی و یکی از بنیان‌گذاران تئاتر آناهیتا بود که از نوجوانی و زیرنظر عبدالحسین نوشین اصول اولیه تئاتر را یاد گرفت و برای اولین بار در تئاتر فردوسی پا به صحنه نمایش گذاشت و جزو اولین زنانی شد که تاریخ‌آنها را با عنوان اولین زنان بازیگر تئاتر ایران به‌یاد می‌آورد.

اسکویی کمی بعد در نمایش «پرنده آبی» اثر موریس مترلینگ، به کارگردانی عبدالحسین

نوشین در نقش گریه مورد توجه قرار گرفت در همین گروه نوشین بود با بازیگرانی چون صادق شاپورز، نصرت کریمی، عزت‌الله نظامی، لرتا، توران مهرزاد، حسین خیرخواه، حسن خاشع، محمد تقی کهنمویی و مصطفی اسکویی همکاری کرد و سال ۱۳۲۴ با مصطفی اسکویی ازواج و بعد از اجرای چند نمایش به همراه او به فرانسه و سپس به مسکو رفت.

در دانشکده هنرهای تئاتری مسکو (لونا چارسکی) در رشته کارگردانی با درجه ممتاز از این دانشکده فارغ‌التحصیل شد و البته سیستم استانیسلاوسکی را در همین دانشکده آموزش دید و وقتی به ایران

برگشتند به همراه مصطفی اسکویی تئاتر آناهیتا را بنا گذاشتند که توضیح درباره اهمیت این تئاتر شاید برای تئاتری‌ها و در این مجال کم بدیهی باشد. سال‌های سال این فعالیت‌ها و آموزش‌ها و شاگرد تربیت کردن‌ها ادامه داشت و مهین اسکویی، بخش عمده‌ای از کار و فعالیتش را از دهه شصت، تمام وقت خود را برای اتمام و تکمیل مجموعه آثار استانیسلاوسکی درباره بازیگری گذاشت و در نهایت این آثار سی سال بعد از تأسیس آناهیتا، به‌طور کامل توسط انتشارات سروش در سال ۱۳۶۸ منتشر شد. از آثار ترجمه شده توسط او علاوه بر سه جلد حجیم آموزش سیستم استانیسلاوسکی می‌توان به نمایش‌های در اعماق، ییلاق‌نشین‌ها و فرزندان خورشید نوشته ماکسیم گورکی، سه خواهر، خرس و خواسنگاری اثر آنتوان چخوف، تاریکی‌های سرکش اثر بوئرو، کارگردان مؤلفی دیگر اثر رخلس و فصل‌هایی از تاریخ تئاتر جهان اثر ماکولسکی اشاره کرد.

اسکویی از سال ۱۳۷۰ و بعد از انتشار آثار استانیسلاوسکی دوباره آموزش هنرجویان را آغاز کرد و در خانه خود فضایی را برای این کار مهیا کرد. برنامه آموزشی او مثل یک برنامه دانشگاهی بود و بسیاری از دانشجویان همزمان از کلاس‌های آموزشی او هم

استفاده می‌کردند. مهین اسکویی سرانجام بعد از ماهه بیماری صبح روز شنبه ۱۲ دی ۱۳۸۴ و درست دوماه بعد از فوت مصطفی اسکویی در بیمارستان پاستور تهران درگذشت.

سن فرانسیس

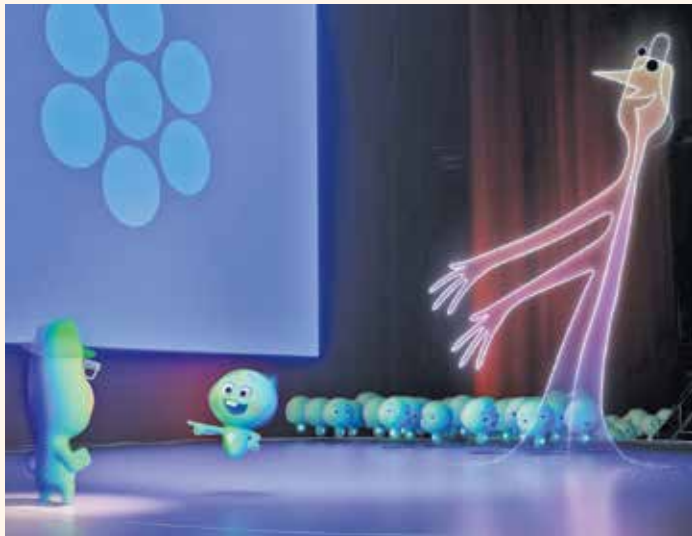
خورشید

خودش

آوارگان

روح

حفاظت از قربانیان، بیشتر متمایل به حمایت از تجاوزگران است. فیلیدا لوید فیلمی ساخته است که به آثار کن لوچ پهلوی می‌زند. داستان حیرت‌انگیز اتکای به خود...

اگر «خودش» راجع به ساختن خانه‌ای برای خود بود، «آوارگان» دقیقاً رویکرد مخالف آن را برمی‌گزیند. فرانسس مک دورمانند (غرق شده در نقش و در کنار جمعی از نابازینگران) بیوه‌ای است که تصمیم می‌گیرد خانه‌اش را ترک کند و بزند به جاده، در ماشین ون زندگی کند و هر جا توانست کاری دست و پا کند. برای بعضی، ممکن است این نهایت آزادی باشد، اما فیلم راجع به سبک زندگی او رمانتیک بازی در نمی‌آورد. فیلم کلونه ژائو فیلمساز چینی مانند فیلم‌های آئیس واردا همدلی برانگیز است. فیلم با لحنی شاعرانه و جست‌وجویی در روح و روان شخصیت‌ها می‌خواهد به این سؤال بپردازد که چرا برخی از افراد از جامعه کناره می‌گیرند و دل به دریا می‌زنند.

منبع: وراثتی

https://variety.com/lists/best-movies-۲۰۲۰-streaming/-la-sun/

شود: «نیاید کار خیلی سریع و فاقد دوراندیشی و کیفیت در این زمینه انجام شود اما از طرفی باید کاری انجام داد که جایگاه و نقش خودش را در تاریخ پیدا کند.»

نمایشگاه عکس «مکتب سلیمانی» به دبیری عباس میرهاشمی و دبیر اجرایی عبدالرحیم سیاهکارزاده همزمان به‌صورت فیزیکی و مجازی در جزیره کیش و مجازی برگزار می‌شود که در قالب‌های نبردهای تحت فرماندهی سردار شهید حاج قاسم سلیمانی در سوریه و عراق، فعالیت‌های اجتماعی و همراهی سردار با مردم در بحران‌ها از قبیل سیل و زلزله، ارادت مردمی به او و مراسم تشییع و زیارت مزار ایشان خواهد بود.

مؤسسه توسعه هنرهای تجسمی معاصر با همکاری معاونت گردشگری سازمان منطقه آزاد کیش با برگزاری این نمایشگاه به شهید سلیمانی ادای احترام می‌کند.

مریم شهپازی
خبرنگار

کتابستان

به نقدهای صریح و بی‌پرده‌اش مشهور است؛ واهم‌های ندارد از اینکه اظهارنظرش به مذاق دیگران خوش نیاید. شاید بتوان چهره جدی‌اش را در سال‌هایی که فیزیک خوانده جست‌وجو کرد؛ هر چند که بعد از کارشناسی ارشد سر از دنیای فلسفه و منطق درمی‌آورد و تا دکترا فلسفه می‌خواند. در زمینه ادبیات هم کارهای شاخصی کرده؛ آنقدر در اظهارنظرهایی که درباره بزرگان روزگار معاصرمان دارد جدی است که گفته‌هایش اغلب چالش‌برانگیز شده‌اند؛ از گفت‌وگوهایی که درباره جلال آل احمد گرفته تا نقد به دیگر چهره‌های شاخص همچون اخوان ثالث و هوشنگ ابتهاج و حتی پروفیسور حسابی. با این حال همه آنهایی که مود را به طور مستقیم یا از طریق آثارش می‌شناسند می‌دانند که براساس علاقه یا خصوصیت شخصی حرفی نمی‌زند و حتی طی همه این سال‌ها تلاش کرده تا به جوان‌ترها بیاموزد که برای گفته‌های خود استدلال داشته باشند و از سویی درباره بزرگانمان، مطلق اندیش نباشند. از همین‌رو هرگز از مواضع علمی خود کوتاه نیامده؛ حتی اگر به قیمت رنجش دیگران تمام شده باشد. اما آنهایی که فرصت حضور در کلاس‌های فلسفه او را در دانشگاه داشته‌اند، معتقدند شیوه تدریس مود از فلسفه تحلیلی به شیوه‌ای متفاوت از دیگران است؛ به علاقه‌مندان بسیاری بر سر کلاس‌ها فلسفه تحلیلی آموخته؛ آنقدر که فعالان این عرصه‌ها یاد دارند هیچ‌کسی در کشورمان به اندازه ضیاء مود، «فرگه»

۲۸ سالگی

ضیاء مود

استاد فلسفه، منطق و ادبیات

